7e JAARGANG — No. 38 — 17 JUNI '27

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers. Dr H. A. van Andel, Sofo; Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Ds B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds J. G. Kunst, Arnhem; Ds H. W. Laman, Assen; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marnoelstein, Amsterdam; Ds F. C. Magister, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie: Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers: OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes. Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 1.25 per drie maanden bij voorafbetaling. Voor 't Buitenland f 7.50 en voor Ned.-Indië f 6.— per jaar. Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG 10, WOLFHEZEN.

(INHOUD) Coué en de Ethiek I. — Uit de Schrift: Anathema! (1 Cor. 12:3 a). — Kerkelijk Leven: De Krankencommunie IV. De kerkmuziekdirecteur van de N. H. Ch. en de leerende Sionsjie. Een gezonde peersgel. De Geref. Studentenbeweging VIII. De oude Opleidingskwestie. — Uit het Pol. en Soc. Leven: De Weekle. — Literatuur en Kunst: G. G. van As †. — Opvoeding en Onderwijs: „Klachten over de resultaten van het Onderwijs". — Zending en Evangelisatie: Het Leger des Heils. — Perszchouw. — Kerknieuws.

COUE EN DE ETHIEK.

I.

Onder „onze menschen" hoort men telkens de vraag stellen of deze of die geneesmethode wel geoorloofd is.

Vragenbusredakteurs kunnen daarvan meespreken.

Nu kunnen zulke vragen het den officiëelen beantwoorder weleens lastig maken, omdat verondersteld wordt, dat hij zoowat in alles deskundige is.

Toch zit er ook een goede kant aan.

Er blijkt immers uit, dat het onzen menschen niet onverschillig is, hoe zij genezen worden.

Het gaat er bij hen niet in de eerste plaats om of een geneesmethode doeltreffend is, maar ook maar Gods gebod verantwoord is.

Vooral vreezen zij bij onbekende geneesmethoden in superstitie te vervallen en dat willen zij tot geen prijs.

Vandaar b.v. dat herhaalde informeeren naar het magnetisme.

Te meer moet dit gewaardeerd, omdat anderen tegenwoordig het openlijk uitspreken: als ik slechts genezing vind, blijft het mij gelijk of het door een middel is, dat God heeft verboden of niet.

Op dit oogenblik trekt de methode-Coué in ruimen kring aandacht.

Eenige jaren geleden trad Coué zelf hier te lande meer dan eens op.

En nu hij gestorven is, worden de Coué-demonstraties hier voortgezet.

In de uitstalkasten noodigen opzichtige boekjes om nader met de gedachten van Coué kennis te maken.

Geen wonder, dat men gaarne wil weten of men hier te doen heeft met iets, waarover de Gereformeerde ethiek een afkeurend oordeel uitspreekt of niet.

Onlangs hield Dr L. van der Horst voor de Gereformeerde Psychologische Vereeniging een zeer interessant referaat over „De Psychologie van Coué en zijn leerlingen".

Wij willen dit onderwerp van een andere zijde bezien, zooals blijkt uit het opschrift van deze artikelenreeks: Coué en de Ethiek.

Onze bedoeling is hiermee, naar wij meenen, voldoende omschreven.

Maar vooraf eenige mededeelingen over den persoon van Coué.

Hij werd in 1857 te Troyes geboren. Zijn vader was een eenvoudige spoorbeambte. De jongen onderscheidde zich door aanleg voor studie. Hem werd daartoe de gelegenheid geboden. De vakken, waarin hij studeerde waren letteren en scheikunde.

Om zijn brood te verdienen werd hij apotheker. Maar in zijn vrijen tijd deed hij veel aan psychologie. Echter niet als man van wetenschap, maar als amateur.

Nog geen dertig jaar oud komt hij in aanraking met den beroemden Liébault, den grondvester van de oude school van Nancy, die met behulp van de suggestie opzienbarende genezingen bewerkte. Het volk hield hem voor een wonderdokter.

Vijfentwintig jaren later vestigt Coué zich eveneens te Nancy en sticht daar de nieuwere school naar die plaats genoemd. De beginselen van Liébault bleven de zijne, hoewel hij die anders uitwerkte en toepaste. Hij hielp zijn patiënten kosteloos en velen begeerden zijn behandeling.

Zijn leerling Baudouin poogde aan de methode van Coué een wetenschappelijken grondslag te geven in een dissertatie over Suggestie en Autosuggestie. Daarin wordt aan Coué een beteekenis toegekend, welke door dezen zelf werd afgewezen.

In 1926 stierf Coué, maar liet tal van overtuigde volgelingen na.

Met het oog op de vele kopie in de andere rubrieken laten wij het voor ditmaal bij deze korte inleiding.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Anathema!

..... dat niemand, die door den Geest Gods spreekt, Jezus een vervloeking noemt. . .
1 Cor. 12:3 a

Op den bodem aller vragen blijft de ééne, de groote liggen: wat dunkt u van den Christus?

Men kan zich aan die vraag willen ontworstelen.

Men kan beweren volstrekt geen behoefte te hebben aan haar beantwoording.

Ook kan men beweren tevreden te zijn met vele uiteenloopende antwoorden, om daaruit per selectie een eigen inzicht te zoeken.

Maar dit alles is ten slotte zelfmisleiding, zelfverblinding.

Tegenover den Gezalfde des Vaders is een neutraal standpunt onmogelijk. We kunnen nooit en nergens langs Hem heen sluipen, of doen alsof Hij er niet is. Hij komt ons op alle wegen van denken en doen tegen. En dan is alleen mogelijk buigen en aanbidden, of weerstaan en verwerpen.

Bijzonder duidelijk blijkt dat weer in de dagen die wij beleven.

Bij het opkomen van het Modernisme in ons vaderland scheen het een oogenblik of er nog sprake kon zijn van christelijk-religieus leven, zonder dat de vraag omtrent den historischen Christus beantwoord behoefde te worden.

Maar ook deze uitweg bleek een omweg te zijn en men kwam ten slotte weer uit bij den tweesprong: erkennen of ontkennen.

En het bleek ook, dat Paulus voor alle eeuwen het probleem had gesteld, toen hij aan Corinthe's gemeente schreef:

Daarom maak ik u bekend, dat evenmin als iemand, door Gods Geest sprekende, kan zeggen: Jezus is vervloekt!, iemand kan zeggen: Jezus is de Heere, dan door den Heiligen Geest.

Van tweeën één.

Men noemt in goddeloozen eerzucht Jezus een vervloeking.

Maar dan is men niet geleid door den Heiligen Geest.

Of wel: men belijdt dien Christus als Heere.

Doch dan is het de Geest Gods, die deze belijdenis in de ziel en daarom op de lippen legt.

Wat is het vreeselijk Jezus een vervloeking te noemen!

Een anathema staat er eigenlijk. Dat is oorspronkelijk: een wijgeschenk aan de goden. En dan wel in ongunstigen zin, wat aan de onderaardsche goden wordt gegeven, het verbannene, wat men in den dood geeft, vloekt of vervloekt.

Zoo gebruikt Paulus deze formule in 1 Cor. 16:22: „Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking, Maranatha"; en evenzoo in Gal. 1:8: „Doch al ware het ook dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgene wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt".

Christus een vervloeking noemen was dus allereerst de zonde van den haatenden en smalenden Jood en den heiden, gelijk het de zonde is van het natuurlijk hart des menschen, dat niet buigen wil als God komt met het evangelie van Zijn Zoon.

Daarom dwong Paulus de christenen in de synagogen om te lasteren.

En in de tijden der vervolgingen door de Romeinsche keizers en stadhouders werd den aangeklaagden christenen vrijspraak beloofd als zij Christus lasterden en aan de heidensche godenbeelden offerden.

Maar Christus anathema noemen het kan ook op andere wijze dan door profane spot- en schandwoorden.

Wie Christus wegcijfert uit zijn leven, hem uitbannen wil van het publieke terrein, uit wetenschap en kunst, wie zijn gezag aantrandt, Zijn Woord verwerpt, Zijn genade veracht, Zijn oordeelen belacht, Zijn godheid loochent, Zijn menschheid veracht, aan kribbe en kruis ergernis neemt, die vergrijpt zich aan de heerlijkheid des Gezalfden, noemt Zijn leer dwaasheid, Zijne wonderen leugenen, die steekt Hem naar de kroon en randt Zijn zalving aan, die wil hem wegdringen uit de historie en uit heel het leven — die noemt hem anathema.

Dat alles kan geschieden in een fijngespunnen wetenschappelijk betoog, in een kunstvol geschreven boek, in welgekozen en zeer beschaafde woorden, zelfs onder religieuzen schijn en met theologische woorden — maar dan toch zóó, dat er voor Jezus geen plaats over blijft als Heere en Koning.

Jezus anathema!

Maar niemand, neen niemand kan Hem zoo noemen als hij spreekt door den Geest Gods. Want die Geest doet niet anders dan Jezus belijden en Hem als Heere uitroepen.

Al wonen dan schijnbaar de anathemasprekers in de hoogere regionen der cultuur, zij zijn natuurlijke menschen, den Geest Gods niet hebbende.

Hier ligt onze Pinkstertaak weer geteekend, die der strijdende kerk.

Om tegen het Anathema van het ongeloof te kampen in de kracht en in den Geest Gods.

En om daarbij, al zijn de heirscharen des vijands machtig, nooit te versagen. Want waar de Geest Gods niet is, daar kan nooit de overwinning zijn.

Die met ons is, is meerder dan die met hen zijn.

Als de vijand zal komen als een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hen oprichten.

De Anathemaroepers der moderne cultuur zullen, evenals die der antieke wereld, eenmaal moeten zwijgen.

Wie Christus verbant, verbant zichzelf.

De steen, naar Christus geworpen, komt op het eigen hoofd terug en verplettert den vloekspreker.

Want het einde zal toch zijn, dat alle tong moet belijden, dat Jezus de Heere is.

Maar die belijdenis zal dan tot een oordeel strekken voor hen, die haar in hun leven op aarde niet in geloofsgewilligheid hebben geleerd.

Kennen wij iets anders, iets beters?

Zijn door Gods Geest in ons hart, in ons leven, in onze kerk, in onze wetenschap en kunst, alle anathema's ten opzichte van den Christus tot zwijgen gebracht?

Dan is ons voortdurend gebed:

Leer ons, Jezus, u aanbidden,
U belijden als den Heer.

M.

KERKELIJK LEVEN.

De Krankencommunie.

IV.

De zaak staat dus zóó.

Christus heeft geboden, dat zijn dood zou worden verkondigd door het Avondmaal te vieren tot Hij komt.

Dat gebod geldt iederen gelooviige.

Indien God zelf zijn kranke kinderen de gelegenheid beneemt om van dit middel gebruik te maken, hebben deze daarin te rusten.

Anders zouden zij tegen 's Heeren bestel opstaan.

Nu antwoorde men echter niet te snel, dat den kranken dit middel onthouden wordt.

Men mag hierover niet lichtvaardig heenloopen.

Men heeft zich af te vragen: is dat werkelijk zoo?